

خرد آموزی مبتنی بر تلفن همراه برای تریاژ شاخص شدت اضطراری: تأثیر بر دانش، آمادگی یادگیری خودراهبر و درگیری تحصیلی دانشجویان پرستاری

رضا چگنی^۱، شیرین حسنونند^{۲*}، رسول محمدی^۳، اصغر محمدی^۴

۱. دانشجوی کارشناسی ارشد پرستاری اورژانس، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران.

۲. استاد، گروه پرستاری داخلی جراحی، مرکز تحقیقات سلامت جامعه، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران

۳. استادیار، گروه آمار زیستی، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران

۴. مربی، گروه پرستاری، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران

*نویسنده مسئول: شیرین حسنونند، گروه پرستاری داخلی جراحی، مرکز تحقیقات عوامل موثر بر سلامت جامعه، دانشگاه علوم پزشکی لرستان، خرم آباد، ایران

hasanvand.sh1390@gmail.com.

چکیده

مقدمه: علیرغم نقش حیاتی تریاژ در مراقبت‌های اورژانسی، دانشجویان پرستاری فاقد دانش و اعتماد به نفس کافی برای استفاده از شاخص شدت اورژانس (ESI) هستند. روش‌های سنتی ممکن است خیلی مؤثر نباشند، اما یادگیری خرد مبتنی بر موبایل یک رویکرد امیدوارکننده است. بنابراین، این مطالعه به بررسی تأثیر این روش بر دانش، آمادگی یادگیری خودراهبر و مشارکت تحصیلی دانشجویان پرستاری در طول کارآموزی اورژانس می‌پردازد.

روش‌ها: این مطالعه نیمه‌تجربی تک‌گروهی پیش‌آزمون-پس‌آزمون با شرکت ۲۲ دانشجوی سال آخر پرستاری از دانشکده‌ای وابسته به دانشگاه علوم پزشکی لرستان بود. شرکت‌کنندگان به روش تمام شماری انتخاب و به سه گروه ۶ تا ۸ نفره تقسیم شدند. دوره کارآموزی طی یک دوره‌ی شش هفته‌ای (سه روز در هفته) در بخش اورژانس انجام شد. هر هفته، دانشجویان یک ویدیوی آموزشی خرد را از طریق یک پلتفرم اجتماعی دریافت می‌کردند. دانش با یک آزمون چندگزینه‌ای مبتنی بر سناریو ارزیابی شد. آمادگی یادگیری خودراهبر و مشارکت تحصیلی با استفاده از مقیاس‌های معتبر اندازه‌گیری شد. سنجش متغیرها در روز نخست کارورزی به‌عنوان پیش‌آزمون و در روز پایانی کارورزی به‌عنوان پس‌آزمون، با استفاده از ابزارهای مطالعه انجام شد. داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار SPSS 25 با آمار توصیفی، آزمون‌های t زوجی، t مستقل و ANCOVA تجزیه و تحلیل شدند.

یافته‌ها: میانگین نمرات دانش دانشجویان پس از مداخله به طور قابل توجهی از ۷،۴۰ (انحراف معیار = ۲،۱۷) به ۱۰،۷۲ (انحراف معیار = ۲،۱۶) افزایش یافت ($p < ۰،۰۰۱$). هیچ تغییر قابل توجهی در آمادگی کلی برای یادگیری خودراهبر یا زیرمقیاس‌های آن یعنی «رغبت» و «خودکنترلی» مشاهده نشد، اگرچه زیرمقیاس «خودمدیریتی» به طور قابل توجهی بهبود یافت ($p < ۰،۰۰۱$). افزایش نمرات درگیری تحصیلی معنی‌دار نبود.

نتیجه گیری: میکرولرنینگ مبتنی بر موبایل برای آموزش تریاژ شاخص شدت اورژانس، دانش و درک مفهومی دانشجویان پرستاری را به طور قابل توجهی افزایش داد. هرچند این روش تأثیر چشمگیری بر درگیری تحصیلی یا آمادگی برای یادگیری خودراهربر نداشت، اما اعتماد به نفس دانشجویان را در مدیریت یادگیری خود تقویت کرد. در مجموع، این مطالعه نشان می دهد که میکرولرنینگ مبتنی بر موبایل ابزاری مؤثر برای انتقال دانش و ایجاد انعطاف پذیری در آموزش پرستاری است، اما برای اثرگذاری عمیق تر باید با فعالیت های تعاملی، بازخورد مستمر و کاربرد عملی همراه شود.

واژگان کلیدی : میکرولرنینگ، موبایل لرنینگ، دانشجویان پرستاری، دانش، آمادگی یادگیری خودراهربر، درگیری تحصیلی

Commented [n1]: با توجه به چکیده انگیزی اصلاح بشه